

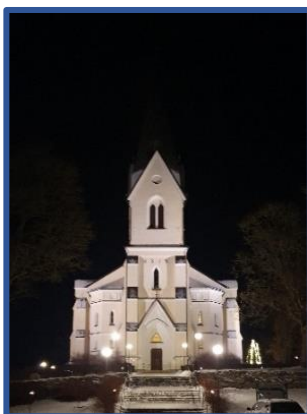
Sanna skrönor från ett brokigt liv

Den 7 mars 2024 när årets första riktiga vårdag kom med dagsmeja och strålände solsken som framkallade vårkänslor hos oss alla, samlades drygt 40 SPF-Seniorer tillsammans med inbjudna gäster från PRO i Kyrkans Hus för att lyssna till berättarkonstens mästare Lennart Nilsson.

Lennart Nilsson är född i Tömte och har varit kyrkoherde i Brunskog under mer än ett kvarts sekel men också verkat som konungens hovpredikant i Stockholm. Till sin hjälp med sång och musik hade han Anna Wallin på blockflöjt och cittra samt Rolf Thorén på gitarr, bägge med ett förflutet som elever och lärare på Ingesunds musikhögskola.

Lennart inledde med påpekandet att för en talare bör det gälla Stand Up, Speak Up och Shut Up samt att predikningar inte får vara för långa. Då kom vi lite till mans att tänka på bondgubben som sa *"det värsta jag vet är långa predikningar och små supglas"*. Men dagens *"predikan"* tyckte vi nog alla att den hade kunnat vara dubbelt så lång för så fängslande var Lennarts skrönor. Vi fick höra hur det var under hans uppväxt i det gamla bondesamhället i Köla till skillnad från idag inte minst beträffande ärligheten. Han berättade att i samband med installationen som hovpredikant ville kungen höra en riktig Värmlandshistoria, då berättade han denna.

När kôrkvaktmästarn kom ner te Koppra i Brônске på måndagsmôran fråge nôgre tâ di andre kundera om dä hade vôle nôe fôlk i kôrka om söndan, svare de feck va: dä va bare fôlk der

... Då drog inte kungen ens på munnen utan Lennart försökte då snabbt rädda sig ur den pinsamma situationen genom att läsa Frödings dikt Vackert väder som börjar med *"Brunskogs kyrka stod och lyste som en bondbrud ny och grann"*.

Vi fick också höra om hans teaterintresse, hur han medverkat i många uppsättningar och även skrivit själv.

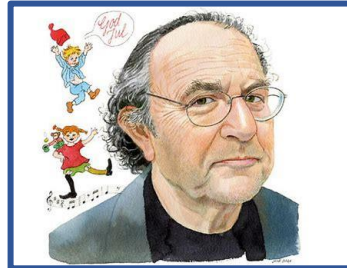
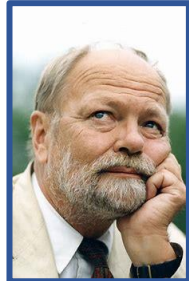
Han redovisade också på ett levande sätt hur kynnet skiljer sig på olika platser i landet så även i Värmland och jämförde skillnader mellan Uppsala, Klarälvdalen och hur vi Jössehåringar är.

Berättandet varvades med sång och musik av Anna och Rolf där vi bl.a fick höra

Olle Adolfssons *Mitt eget land*, *Karlsson – Evig vår* med svar från *Helga Andersson*. George Riedels och Astrid Lindgrens *Fattig bonddräng* med flera alster från förra seklets visskatter.

Dagen avslutades med rungande applåder, kaffe med smörgås och bakelser samt mycket prat och skratt runt salens bord samtidigt som vi konstaterade att i dessa skrönor fanns det nog trots allt mycket sanning i till skillnad från Svenska Akademiens definition av en skröna.

”en personligt hållen berättelse med passande överdrifter, vilka förstärker berättelsen. En skröna kan ofta vara friskt fabulerad, men den berättas för att vara underhållande.”

Anders skrev och fotade, Karin fotade o gjorde layout